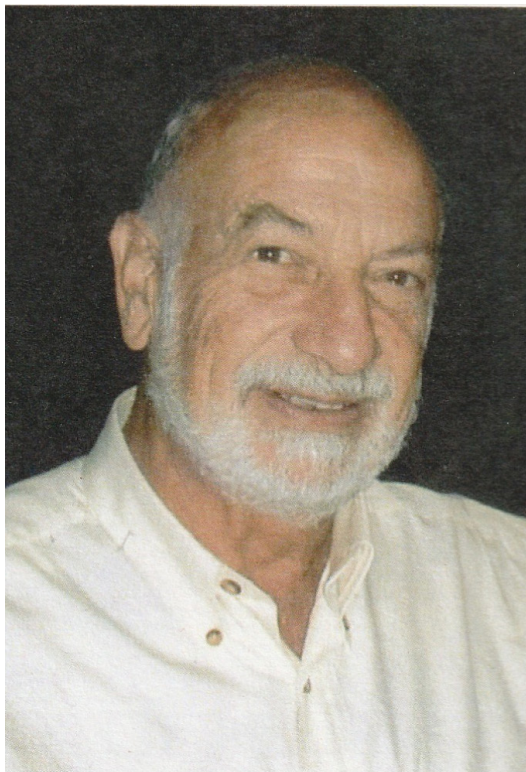

ד"ר מיכאל מאיר-ברודניץ, 1936-2025

בצער רב מערכת תַּכְנֹן ואני אבליים על מותו של ד"ר מיכאל מאיר-ברודניץ, עמית יקר וידיד טוב. תרומותיו רבות השנים היו מגוונות ורבות ערך – לביטאון תַּכְנֹן, לקהילת המתכננים, ולחברה הישראלית כולה.

ד"ר מאיר-ברודניץ היה חלק ממערכת תַּכְנֹן וחבר פעיל של ועד המערכת מאז חידוש כתב העת לפני 23 שנה. הוא העניק לי תמיכה חשובה לאורך השנים, בעצותיו החכמות ובמאמריו המאירים. הוא גם תרם רבות לקהילת התכנון בישראל – כמחנך, כחוקר, כמתכנן מקצועי וכפעיל. הוא היה מורה נערץ בטכניון במשך ארבעה עשורים, והעמיד דורות של תלמידים מצליחים. עבודת הדוקטורט שלו באנגליה על הכפרים הערביים – תחום כמעט שלא נחקר עד אז – סימנה את ראשית התעניינותו האקדמית, והובילה לפיתוח המושג החדשני "עיור אצור" במגזר הערבי. מיכאל יישם את מחקריו הלכה למעשה בעבודתו המקצועית כמתכנן, וסייע לרשויות מקומיות ערביות (למשל אום אל-פחם) בהכנת תוכניות מתאר שזכו לאישור, וביטאו את אסטרטגיות הפיתוח הרצויות להן. בנוסף הוא היה חבר פעיל בקהילת המתכננים המתמקצעת, ואחד ממייסדי האיגוד (בשמו המקורי "האיגוד לתכנון סביבתי בישראל").

מיכאל נולד וגדל על הכרמל בחיפה, בן למשפחה מהיקיות הותיקות, בוגר בית הספר הריאלי ונח"ל מוצנח. לאחר שסיים את לימודי האדריכלות בטכניון, המשיך ללימודי דוקטורט באנגליה, ושב לטכניון כמרצה בכיר נספח. הקריירה התכנונית שלו החלה עם השקת מגמת התכנון העירוני בטכניון ביוזמת פרופ' משה היל, שם גם נוצרה החברות בינינו – שנינו היינו בני המחזור השני של התוכנית החדשה לתכנון. ד"ר מאיר-ברודניץ המשיך בעשייה התכנונית – כהוגה, מחנך ומתכנן – עד יומו האחרון.

הותיר אחריו את רעייתו הנה, שני בנים ובת, ושני נכדים. מיכאל יחסר לכולנו – יהיה זכרו ברוך.

א. אלכסנדר